

VZW ESLABONSOCIAL bouwt aan een toekomst in Ecuador, ook na de aardbeving

Vorige maand startte het nieuwe schooljaar in Ecuador, maar niet voor iedereen. Ruim 250.000 kinderen hebben na de aardbeving van 16 april immers geen klaslokaal meer. De Vlaamse vzw Eslabonsocial, die al langer tal van projecten heeft lopen in het Latijns-Amerikaanse land, wil er deze zomer een nieuwe school bouwen.

Ilse VAN HALST

Op 16 april om even voor zeven 's avonds beefde de aarde in Ecuador met een kracht van 7,8 op de schaal van Richter. „Het voelde alsof je evenwichtsstoornissen had”, getuigt Guy Mennen, meewerkend pastoor in Wommelgem en Borsbeek, en pastoor van de Karel de Grote Hogeschool. Hij was toevallig in Guayaquil, op 150 kilometer van het epicentrum, als begeleider van veertien Vlaamse studenten die stage liepen in projecten van vzw Eslabonsocial, waarvoor Mennen zich met hart en ziel inzet.

Pastor Mennens eerste zorg ging uit naar de studenten. „Zij waren gelukkig gezond en wel, maar in nabijgelegen dorpen was de ravage niet te overzien. Het officiële dodental staat op zeventienhonderd, maar zal nog oplopen. Er zijn nog 1.700 vermisten. Bijna 30.000 mensen zijn dakloos”, vertelt Mennen. „En toch was dit amper nieuws in België. Hier lijkt niemand wakker te liggen van de aardbeving. Onbegrijpelijk. Het maakt ons triest.”

Enkele dagen na de aardbeving vertrok Guy Mennen met een ploeg medewerkers van Eslabonsocial vanuit Guayaquil naar de getroffen regio Manabí, een luttel 150 kilometer verderop, dik drie uur rijden. „In de grote steden kwam de hulpverlening op gang, maar in de dorpjes en de krottenwijken gebeurde niets”, stelde hij vast. „Reddingsteams geraakten de eerste dagen niet eens ter plaatse. Sommige mensen hadden letterlijk niets meer.”

Met de studenten vulde hij pakketten met noodhulp – voedsel, drinkwater en medicijnen – die ze uitdeelden in twee getroffen dorpen.

„Gewoonlijk verdelen we geen noodpakketten”, legt Mennen uit. „We leren de mensen liever zelf de handen uit de mouwen te steken. In deze nood situatie is hulp echter levensnoodzakelijk.” Mennen is inmiddels terug in het land, maar Eslabonsocial blijft noodhulp bieden in twee dorpjes zolang nodig. „Daarnaast willen we ook structureel werken op langere termijn”, ontvouwt de pastoor zijn plannen.

Omdat zo veel kinderen niet meer naar school kunnen, wil Eslabonsocial komende zomer een schoolje bouwen. „Een school bouwen, is aan de toekomst bouwen”, zegt Mennen. „In Manabí blijven maar liefst 286 scholen gesloten. Dat is rampzalig. Wij hebben de kennis en de mensen, alleen hebben we nog centen nodig voor het materieel.”

„Ons allereerste project was de bouw van een schoolje met drie klassen”, verduidelijkt Hilde Buschgens, bezielster-van-het-eerste-uur bij Eslabonsocial. „Inmiddels steunen we projecten op het vlak van onderwijs, een landbouwcoöperatieve, dispensaria, een huis voor palliatieve zorgverlening, een tewerkstellings-

Vlaamse studenten op stage bij Eslabonsocial in Ecuador delen voedsel en drinkwater uit na de aardbeving. © vzw Eslabonsocial

Eslabonsocial ondersteunt tal van projecten in Cristo del Consuelo, een van de armste wijken van Guayaquil. © vzw Eslabonsocial

project, alle gerund door Ecuadorianen.”

Het zaadje Eslabonsocial ontkiemde zo'n vijftien jaar geleden. Door de economische crisis zochten heel wat Ecuadorianen betere oorden op. Velen belandden in Antwerpen en na het verstrijken van hun toeristenvisum in de illegaliteit en op straat. Gelegd kwamen ze uitzieken in het opvangcentrum van Mennen in Wommelgem. Toen een Ecuadoriaan in de Antwerpse binnenstad werd vermoord, vroegen vrienden Mennen om het thuisfront het droeve nieuws te melden. In het gesprek beloofde hij de moeder het lichaam te repatriëren en op bezoek te komen.

Zo gezegd, zo gedaan. Tijdens de vakantie reisde Mennen naar de krottenwijk Cristo del Consu-

elo – was geboren. „Ecuador is een prachtig land, met zo'n rijke cultuur, om nog maar te zwijgen van de warmte en de hartelijkheid van de bewoners”, getuigt Buschgens enthousiast.

Buschgens begeleidt Belgen op inleefreis of studenten op stage met Eslabonsocial in Ecuador. Met de opbrengst van de inleefreizen financiert de vzw haar projecten. „Het startkapitaal kan gerust, bijvoorbeeld via sponsoring, uit België komen, maar het exploitatiekapitaal moet van ter plaatsen komen”, besefte Guy Mennen van meet af aan. „Anders stort alles in elkaar als wij om een of andere reden wegvalen en dan was al ons werk een maat voor niets.”

Kris Bats uit Lier keerde alvast enthousiast terug van een inleefreis vorige zomer. „We vergezelden een vriendin van mijn echtgenote, die al eerder projecten van Eslabonsocial bezocht. Voor ons was het een ideale manier om het land, de cultuur en de bevolking van binnenuit te leren kennen. We bezochten projecten en maakten toeristische uitstappen. Het was leerrijk en vakantie tegelijk.”

Bats was erg onder de indruk van de armoede in Cristo el Consuelo. „Het is een open deur intrappen, maar ginds besef je pas hoe goed wij het hebben”, bedenkt hij. „De armoede blijft groot in de krottenwijk, maar dankzij haar projecten maakt Eslabonsocial de situatie leefbaar en is er hoop op een beter leven. Na de aardbeving moet er heel wat worden heropgebouwd. Er is veel werk aan de winkel.”

Meer weten over vzw Eslabonsocial en hoe u de verenging in Ecuador kunt helpen helpen na de verwoestende aardbeving? Surf naar www.eslabonsocial.be.

Een studente sociaal werk loopt stage bij bejaarden in Cristo del Consuelo. © vzw Eslabonsocial

**„Wat wil je dat Ik doe?”
Die vraag van Jezus beweegt Guy Mennen tot actie in de krottenwijken**

elo, in de stad Guayaquil, en verloor er zijn hart. „Toen ik er aankwam, was het alsof ik de vraag hoorde die Jezus aan zijn Vader stelde: ‘Wat wil je dat Ik doe?’” herinnert Mennen zich. „Ik ontmoette er tieners met een baby op schoot. ‘Ik kan niet schrijven,’ vertelde een meisje me, ‘mijn moeder niet, mijn oma niet, maar ik wil graag dat mijn kind kan lezen. Wil jij het me leren?’”

Mennen kocht een lap grond, keerde terug naar België en zocht geld bijeen om een schoolje te bouwen. Van de ene uitdaging belandde hij in de andere. Vrienden die op inleefreis kwamen, wilden een duit in het zakje doen. De vzw Eslabonsocial – Spaans voor ‘sociale scha-